

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Michala Mazance v právní věci stěžovatele **B. K.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Buzulucká 431, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2007, č. j. 29 Az 13/2007 - 31,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2007, č. j. 29 Az 13/2007 - 31, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), ze dne 8. 1. 2007, č. j. OAM-648/VL-10-HA08-2006. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně namítá, že krajský soud posoudil věc v rozporu s platným právním řádem. Dále shledává vážná pochybení všech orgánů, které dosud v řízení rozhodovaly, a znovu zdůrazňuje, že krajský soud projednal věc

v rozporu se zákonem o azylu. Mimo to kasační stížnost stěžovatele obsahuje jeho žádost o ustanovení právního zástupce a tlumočníka pro řízení o kasační stížnosti a o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. Žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti krajský soud vyhověl usnesením ze dne 28. 5. 2007, č. j. 29 Az 13/2007 – 39. Prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatel doplnil svou kasační stížnost o námitky směřující přímo proti odmítavému výroku napadeného usnesení. Dle jeho právního názoru nedostatek podání (žaloby) spočívající v nepřipojení opisu napadeného rozhodnutí nebránil dalšímu pokračování řízení, a to tím spíše, že soud si v souladu § 74 s. ř. s. vyžádá správní spis žalovaného a má tak napadené rozhodnutí k dispozici. Soud navíc může dle ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s § 129 odst. 2 o. s. ř. žalovanému uložit, aby příslušné rozhodnutí předložil. Na podporu své argumentace stěžovatel odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS. Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl pouze tolik, že vzhledem ke kvalifikovanému napadení postupu soudu kasační stížností podporuje návrh na její přijatelnost významem podstatně přesahujícím vlastní zájmy stěžovatele, přičemž rozhodnutí o věci ponechává na posouzení Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní jako důvody uplatňuje skutečnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 – 67, vyslovil, že *institut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. nelze vykládat tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenou o – per se důvodné – námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu*

pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelově věci by nebylo pro něho příznivější. V projednávané věci lze však konstatovat, že dle výše uvedeného závěru krajského soudu ohledně nedostatku podmínek řízení byl stěžovateli odepřen meritorní přezkum jeho žaloby. Vzhledem k takto závažnému důsledku je třeba vyvodit přijatelnost kasační stížnosti podané stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle ustanovení § 71 odst. 2, věty první, s. ř. s. má žalobce povinnost připojit k žalobě jeden opis napadeného rozhodnutí. V projednávané věci je mezi krajským soudem a stěžovatelem sporné, zda nesplnění této povinnosti je ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nedostatkem podmínek řízení způsobujícím nemožnost v řízení pokračovat, když tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn. Již dříve se k této problematice vyjádřil Vrchní soud v Praze, který ve svém usnesení ze dne 22. 1. 1993, č. j. 6 A 6/93 – 9, uvedl, že *žalobce je povinen připojit k žalobě jako její součást stejnopis napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak ani přes výzvu soudu, obstará si soud tento stejnopis sám, avšak na náklady žalobce.* Za situace, kdy krajský soud v daném případě shledal jedinou vadou žaloby absenci opisu napadeného rozhodnutí žalovaného, na což lze usoudit z výroku usnesení krajského soudu ze dne 23. 2. 2007, č. j. 29 Az 13/2007 - 12, neodpovídá jeho právní názor správné logické interpretaci citovaného ustanovení § 71 odst. 2, věty první, s. ř. s., ani § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze systematiky a dikce tohoto právního předpisu vyplývá, že krajský soud v každé věci nejprve zkoumá naplnění podmínek řízení a přípustnost žaloby a poté nastává projednání žaloby. S přihlédnutím k logické návaznosti úkonů při postupu v řízení a při současném zohlednění jedné ze základních právních zásad, že soud zná právo, je třeba dovodit, že krajský soud v této věci měl jednoznačně dospět k závěru, že nepřipojení opisu žalobou napadeného rozhodnutí není nedostatkem podmínek řízení, pro který není možno v řízení pokračovat, nebyl-li ani přes výzvu odstraněn. Podle ustanovení § 74 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. totiž předseda senátu uloží žalovanému, aby předložil mimo jiné správní spis. Součástí tohoto spisu je v daném případě i napadené rozhodnutí, což plyne jak z povahy věci, tak to bylo krajskému soudu jistě známo i z jeho rozhodovací praxe, a proto v souladu s principy efektivnosti a hospodárnosti řízení by soud nemusel obstarávat stejnopis rozhodnutí náročným postupem a žalobci by ani nevznikly náklady s tím související (k tomu viz shora zmíněné usnesení Vrchního soudu v Praze). V daném případě krajský soud předložení správního spisu žalovanému uložil a napadené rozhodnutí tak opatřil, ale učinil tak až po vydání usnesení o odmítnutí žaloby pro účely zaslání kompletní spisové dokumentace Nejvyššímu správnímu soudu dle § 108 odst. 1 s. ř. s.

Výše uvedenými úvahami bylo prokázáno, že krajský soud zprvu postupoval řádným a zákonným způsobem, když zjistil nenaplnění všech podmínek řízení a zaslal stěžovateli výzvu k jejich odstranění, neboť posoudil tento nedostatek podmínek řízení jako odstranitelný. Následně však provedl nesprávnou právní úvahu v tom směru, že nepřipojení opisu napadeného rozhodnutí k žalobě žalobcem ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2, věty první, s. ř. s. zakládá nesplnění podmínek řízení, pro které nelze v řízení pokračovat [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Takto tomu ovšem není, neboť předmětný nedostatek podmínek řízení lze odstranit tak, že si soud obstará opis napadeného rozhodnutí sám, přičemž v této věci tak může učinit v rámci jiného nezbytného procesního úkonu, a to uložením povinnosti žalovanému k předložení správního spisu. Zvolený právní výklad

Nejvyššího správního soudu odpovídá i stěžovatelem citovanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud pochybil, když žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jelikož v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žalobního návrhu, Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud je v něm povinen v souladu s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž je dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, znovu posoudit žalobní návrh stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany má podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek přímo ze zákona, a proto o jeho přiznání nebude samostatně rozhodovat.

V novém rozhodnutí pak krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu